

Стигнаха на гарата, и въ устата на Цекунъ е натъкмено изречението: „Дайте ми топката, г-нъ учителю!“ — и ха да излети. Учителътъ заведе ученицитъ въ вагона, настани ги, но топката на Цекунъ не дава. А тя е издула джеба му, малко да я бутне човѣкъ отдолу, ще изхвъркне. Но кой ще посмѣе! Влакътъ изпищѣ и тръгна. Децата се надвесиха надъ прозорцитъ, само Цекунъ се овърта край учителя си като кученце край господаря си за хлѣбъ.

— Цекуне, — подхвана най-сетне учителътъ и сложи ржка на рамото му — та ти си рекълъ дружество да правишъ.

— Дружество — трепна Цекунъ.

— Ами какво име ще му сложите?

— Левски, г-нъ учителю! — викнаха всички.

— Е защо пѣкъ Левски?

— Защо Левски най го не е било страхъ!

— Вижъ ли, азъ мислѣхъ, че само на Цекунъ е скимнало за топка, а то всички. Щомъ е била такава работата, на ви топката.

Рждетъ на Цекунъ се разтрепераха отъ радостъ. Той взе топката, а очитъ му свѣтнаха и станаха голѣми колкото кестени. Другарчетата му го начуколиха и протегнаха ржде като клончета къмъ него — всѣки иска да пипне топката.

Учителътъ отиде въ другото купе при момичетата. Запѣха пѣсенъ. Звънкиятъ детски гласъ затрепера изъ вагона и види се, тѣсно му стана, прелѣ презъ отворенитъ прозорци и се разнесе на талази изъ полята.

Въ това време Цекунъ е пустналъ топката въ движение. Тя скача изъ вагона като птиче изъ кафезъ. Подхвъркне, чукне се въ тавана, кацне на мрежитъ, пустне се долу, а маса ржде и крака се сблѣскаатъ и преплетатъ, подмѣтатъ я и пакъ. Топката мъченически лети, а децата, зачервени, задъхани, не чувствуватъ, сякашъ тѣснотата не усѣщатъ, още по-унесено я гонятъ.